

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שיחת השבוע 070 מטות מסעי תשעח

שיחת השבוע 070 מטות מסעי תשעח

בתחילת פרשת מטות יש את הסוגיא של נדרים. "איש כי יפליא לנדור נדר לה'", הגמ' אומרת כידוע בתחילת נדרים שיש שבועה ויש נדר, שבועה זה איסור גברא, ונדר זה איסור חפצא.

שורשי הדברים, בריאתו של עולם ובריאתו של אדם, חז"ל אומרים שמתחילה שברא הקב"ה את אדה"ר הוא החזירו על כל אילני גן עדן ואמר לו: 'ראה כמה נאים מעשי ומתוקנים הם, תן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי'. והרמח"ל שמביא את דברי חז"ל הללו הוא מבארם, שכשהאדם עולה כל העולם עולה עמו, וכשהאדם יורד ח"ו כל העולם כולו יורד עמו.

יש עלייה לאדם, שהוא העיקר שבבריאה, ויש עלייה לכלל כל הנבראים כולם. הרי שמחד יש עבודה של האדם לעלות את עצמו, אבל מאידך יש עבודה לאדם לעלות את הנבראים. כלשון הרמח"ל במסילת ישרים ש'עילוי גדול הוא לבריות בהיותם משמשי האדם השלם בקדושתו יתברך שמו'.

חלק מהפנים של עליית הנבראים, של החפצא, הוא הסוגיא הנקראת נדרים. נדרים אין כוונת הדבר רק שהאדם אוסר את עצמו מדבר, אוסר את עצמו מדברי חברו או אוסר אחרים מחפציו, או קונם כללי. אלא נדרים עניינם להעלות את מציאות החפצא, וממילא חפץ שהוא עליון חל בו מציאות של איסור, אבל מהות הנדר היא לעלות את החפץ.

מצד כך, הסוגיא שדנה האם יש מעילה בקונמות או לא, כמבואר שם בר"ן בנדרים, שגדר נדר הוא מעין הקדש. כאשר האדם לוקח ממון ומקדישו, קדושת הגוף, או פחות מכך קדושת דמים לבדק הבית, הממון הזה נקרא כסדר בלשון הש"ס 'ממון גבוה'. כוונת הדברים, כפשוטו ממש יש ממון של הקב"ה, וממון של הקב"ה הוא כביכול גבוה יותר מהממון של האדם. אבל בעומק יותר, כאשר האדם מקדיש דבר, הוא מגביה את אותו דבר, הוא יוצר לו מציאות של הגבהה. כמו שיש קנין של הגבהה בקניינים כפשוטו, מעין כך יש סוגיא של להגביה חפץ על-ידי שמקדישים אותו. וההגבהה גופא יוצרת את הדבר שזה שייך לגבוה.

אם-כן כל ממון גבוהה נקרא כן על שם שאנו מגביהים את הדבר, מרוממים ומעלים אותו. זהו הגדר של הקדש גמור. ולכן הקדש גמור אסור ויש מעילה בו, משום שהוא נמצא במדרגה גבוהה יותר, הוא גבוה. כשעולה, כל העולם כולו עמו, אז יש עולה להדיא שהאדם עולה ומעלה את הדברים יחד איתו, 'עילוי גדול הוא לבריות בהיותם משמשים את האדם השלם בקדושתו יתברך'. ויש עילוי באופן כזה שהאדם מעלה את הדברים להדיא על-ידי שהוא מקדישם לגבוה, אזי הוא מרומם את החפצא.

מעין כך הסוגיא של נדרים, ובעיקר קונם כללי שבו יש סוגיא של קונמות, מעילה, האדם לוקח חפץ ומרומם ומעלה אותו, זה סוגיא שנקראת נדרים. ומה שלמעלה ממדרגתו של האדם, אסור לו ליהנות ממנו, וזהו גם האיסור של נדרים. הוא רומם והעלה את הדבר למעלה מקומתו שלו, ולכן יש בו איסור הנאה.

להבין יותר ברור בערכנו שלנו ובעבודתנו. חז"ל אומרים שארץ ישראל גבוהה מכל הארצות כולם, ירושלים גבוהה מכולם, יותר על כן בית המקדש עצמו גבוהה מכולם. יש מקום גבוהה, זה הר המוריה, בית המקדש, הוא נמצא רם, מוריה, נמצא למעלה, גבוהה מן הכל. שם יש את מקום המקדש, שם עיקר מקום בדק הבית, שם עיקר העבודה של קדשי הגוף, הקרבת הקורבנות. שם זהו המקום הגבוה בה"א הידיעה, זה נקרא בית המקדש.

הגמ' בתחילת בבא בתרא אומרת שיש לבית המקדש שני תוארים, ללשון אחד הוא נקרא 'אורו של עולם', וללשון שני הוא נקרא 'עינו של עולם'. ביאור הדבר שהוא נקרא 'אורו של עולם', כפשוטו זהו המקום שיוצאת אורה לכל העולם כולו. אבל בהבנה בהירה יותר, אור עניינו שישנם חפצים והם בלתי נראים, והאור מגלה לנו את מה שקיים. האור כפשוטו לא מחדש קיום, אלא הדברים קיימים כמו שהם קיימים, והאור מגלה לנו את הקיום של הדבר [יש עומק גדול יותר באור, אבל זהו הביאור לענינו השתא].

זו היא ההגדרה העמוקה שבית המקדש נקרא 'אורו של עולם'. אין כוונת הדבר רק כפשוטו שיש מקום בירושלים, 'הר הטוב הזה והלבנון', בית המקדש מלבין עוונותיהם של ישראל, שיש בו מציאות של אור, שאשה בוררת חטים לאור מה שהיה בבית השואבה. אלא העומק שבית המקדש נקרא 'אורו של עולם', שמכח בית המקדש אפשר לראות את כל המציאות באופן של גבוה.

בית המקדש הוא גבוהה מן הכל, בית המקדש שהוא 'אורו של עולם', עומק הדברים הם, שכאשר האור של בית המקדש מהמקום הגבוה ביותר, מהמדרגה שנקראת ממון גבוה, מכח כך היא מאירה, 'וכי לאורה הוא צריך, אלא עדות היא לבאי עולם', האור הזה מתפשט לחוץ. האור שמתפשט לחוץ מאיר כיצד להביט ולראות. זהו 'אורו של עולם', ו'עינו של עולם', יוצא משם האור ויוצא משם תפיסת המבט, 'עינו של עולם'. תפיסת המבט לראות ולהביט על כל הבריאה כולה, במבט של גבוה. זה נקרא בית המקדש.

ושבית המקדש חרב בעוונותינו, אין ההגדרה בלבד שאנו יורדים ממקום גבוה, מארץ ישראל, מירושלים, לבין האומות, לבלב. אלא עומק החורבן ענינו שאנו מפסידים את האור, את העין, את ה'אורו של עולם', מפסידים את ה'עינו של עולם', מפסידים את המבט שרואה את כל הבריאה כולה, כיצד הוא במבט של גבוה. זה המבט שנאבד בחורבן הבית. ומכאן ואילך כל דבר שרואים, זו ההגדרה של ההשפלה, רואים אותו במבט של עפר, במבט של שפלות, ולא במבט של גבוה.

כאשר בית המקדש נמצא בבנינו וקיומו, ומחוברים למדרגת בית המקדש, הרי כסדר מקריבים קורבנות ונודרים נדרים של הקרבת קורבנות. כוונת הדבר היא, כאשר בית המקדש קיים הכח של הנדר נמצא באיתגליא, כמובן שיש נדרים גם לאחר בנין בית המקדש, אבל בעיקר גילוי מציאות של נדרים הוא בזמן שבית המקדש קיים.

כאשר בית המקדש יש כח לקחת את כל העולם כולו ולגלות בו מבט של גבוה, זה מתגלה כמובן גם בנקודת המעשה, זהו ג' רגלים, "יראה כל זכורך את פני ה'", זה נקרא עלייה לרגל, עולים ומתעלים. 'נקומה ונעלה בית א-ל', עלייה למקום גבוה.

וכאשר עולים הרי לא עולים לבד, "לא יראה פני ריקם, איש כמתנת ידו, כברכת ה' אלוקיך", כל אחד מה שהקב"ה נתן לו. עולת **ראייה**, כפשוטו הענין כדברי הגמ' בתחילת חגיגה ש'כדרך שבא לראות בא להיראות'. אבל עומק כוונת הדבר, שזה עולת ראייה מכח מה שהוא עולה, אז הוא מקבל מבט, הוא מקבל ראייה, כיצד לראות את כל הבריאה כולה כממון גבוה, כתפיסה של גבוה. זה נקרא בית המקדש בבנינו.

ולכן עיקר גילוי זמן נדרים היה בזמן שבית המקדש היה קיים, היה כסדר נדרים ונדבות שהיו נודרים להביא קורבנות. כמובן שכח דיני נדר נשאר לעולם ועד, אבל עיקר גילוי הוא נדרים ונדבות לבית המקדש.

'טוב אשר לא תידור משתדור ותשלם', אבל בית המקדש בנוי כולו על מהלך של נדרים ונדבות, כדברי הסוגיא בנדרים באיזה אופן עדיף לנדור שעדיף על נדבה, שמביאו על פתח העזרה.

אם-כן גדר הדבר ברור מאד, נדר זה גילוי של מציאות שונה, נדר לא כוונת הדבר שאדם מחיל על עצמו איסור כפשוטו, אלא הוא מרומם את הדבר, הוא מעלה את הדבר, הוא מגלה אותו כממון גבוה, הוא מגלה בו מבט של גבוה. זה נקרא נדר, הוא דר במקום גבוה, בעולם העליון, כמו יום ה' של מתן תורה. זו מדרגת הנדרים.

באופן ברור יותר, בית המקדש שנקרא 'אורו של עולם' ו'עינו של עולם', הוא מגלה מבט, הוא מגלה אור, לראות את כל הבריאה כולה באופן שונה.

ומהו המבט המתגלה מאורו של בית המקדש, מהו האור שמגלים. "כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו", מקום בית המקדש, פנימיותו הוא מקום בית קדשי הקדשים, כמבואר בדברי רבותינו, שמאיר שם הגדר של מדרגת כסא הכבוד.

"כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו", ההארה הזו יוצאת מבית קדשי הקודשים, "לכבודי בראתיו" זהו הגילוי של בית קדשי הקודשים. נכנסים לשם עם בגדי כבוד, בגדי הלבן שהכהן גדול נכנס עמם ביום הכיפורים, לכבוד ולתפארת. יש

גילוי של "כבוד ה' חופף עליו" על המשכן בכלל, ועל בית קדשי הקודשים בפרט.

המבט של גבוה עניינו, שהאדם רואה בכל דבר את הכבוד העליון, זה נקרא מבט של גבוה. בהבנה מדויקת, כאשר האדם רואה דבר וממנו הוא משיג שזה מכבד דבר יותר עליון ממנו, זה תפיסה שנקראת גבוה.

כאשר האדם רואה חפצא, והוא רואה את החפצא כפשוטו, אזי כביכול הוא והחפצא נמצאים בתוך אותו עולם. זה נקרא שפלות, זה נקרא חורבן הבית.

אבל כאשר האדם רואה חפצא, והוא מכיר שהחפצא הזה אינו אלא גילוי של כבוד של דבר יותר גבוהה, זה העומק של ההגדרה 'ממון גבוה', הוא רואה אותו במבט שהוא מגלה גבוה.

זהו המבט שבית המקדש מקנה לעולם.

"כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו", זה האור שיוצא מבית קדשי הקודשים ולא נשאר שם, אלא זה ארון, משם יוצא אור לעולם, אור-ג, משם מתפשט האור, הוא בוקע במנורה, 'וכי לאורה הוא צריך, אלא עדות היא לבאי עולם', זה התפשטות של ההארה שיוצאת לחוץ.

וההתפשטות של ההארה שיוצאת לחוץ היא, שכל דבר נראה במבט של גבוה. כפשוטו שמגדירים מבט של גבוה, 'אני רואה דבר יותר מרומם', בודאי שזה נכון.

אבל בהגדרה המדויקת זה מה שהוזכר לעיל, כשרואים כל דבר ומבינים שהוא אינו אלא גילוי הכבוד של העליון, אזי אני רואה אותו חלק מהחפצא של הגבוה. וכך כל הבריאה כולה הופכת להיות ממון גבוה.

מבט של מי שנודר ונמצא במדרגה של נדר, חז"ל אומרים 'טוב אשר תידור משלא תידור ותשלם', ויש מחלוקת תנאים במשנה האם טוב מזה או מזה שלא תידור כלל, באיזה אופן ראוי לנדור ובאיזה אופן אינו ראוי לנדור. וכן המחלוקת לגבי נזירות, הם לכתחילה להטיל על עצמו נזירות אם לאו. ועומקם של דברים בפנים אחד לסוגיא, מי שנמצא במבט של גבוה הוא במדרגה של נדר, אבל מי שנמצא במבט של עוה"ז רק שהוא רוצה לאסור על עצמו דבר כדי שלא יכשל בו, על זה נאמר "נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך", לזרזי נפשיה, ושם נאמר שאפילו נשבעים על המצוות, על אף שאינו חל אבל מותר לזרזי נפשיה. אזי הוא לא מרומם את הדבר עצמו, אלא הוא מסיר את עצמו מהדבר.

אסר נפשיה על חפצא או חפצא על נפשיה, כאשר זה שבועה, הוא אסר על עצמו איסר על נפשו, אבל הוא לא מרומם את עצם הדבר. מי שראוי לנדור נדר, הוא מי שיש לו מבט של גבוה על כל הבריאה כולה, אזי הנדר הופך להיות איסור חפצא.

ואיסור חפצא הוא כדברי הרמב"ן הידועים, "אם תעירו ותעוררו את אהבה עד שתחפץ", ואומר הרמב"ן שכל התעוררות ורצון שיש, "תעירו ותעוררו", הוא צריך להתפיס זאת בחפצא. מי שהמבט של גבוה מתעורר אצלו והוא רוצה לקנות את אותו מבט, הוא מתפיס אותו בחפצא. וכיצד, הוא נודר איסור חפצא, זה גדר ההתפסה בחפצא במדרגה של איסור חפצא, לא רק בפועל בלבד.

אלו הם פני החיים בהיות הבית בבנינו.

וכשהבית ח"ו חרב, חורבן הבית עניינו מהלך הדברים שהוזכר השתא. בבית בבנינו הוא מקום גילוי כבוד ה', היה שמירה במקדש, לא שמירה מפני גניבות, אלא שמירה מפני הכבוד. כשבית נמצא בחורבנו הוא מאבד את התואר של הכבוד שלו.

בהגדרה מדויקת יותר, כשבית נמצא בבנינו אזי האבנים מחוברים ומצורפים זה לזה. כשהבית ח"ו חרב, 'הבית והעלייה שנפלו, זה נוטל אבניו, וזה נוטל אבניו', כל אחד לוקח את חלקו. כלומר, חורבן של בית מעמיד אבנים נפרדים זה מזה.

כבוד עניינו כאשר מגלים שיש מלך הכבוד, אחד, וכל החלקים שישנם כאן בבריאה, "כל הנקרא בשמי", דייקא "כל", הכל זה חלקים לאותו גילוי של כבוד. וכולם מצטרפים זה לזה, לחלקי הכבוד של כבודו יתברך שמו. זה נקרא הבית בבנינו.

זה לא אבנים רק כפשוטו שיש עוד אבן ועוד אבן ונוצר מציאות של בית, ודאי שזה הפועל. אבל העומק של האבנים הם חלקי הכבוד שממש מצטייר הכבוד העליון, שלימות של מציאות הכבוד. זו התפיסה של בית בבנינו.

אבל שבית בחורבנו, כל אבן ואבן עומדת כמציאות לעצמה, וכשכל אבן עומדת כמציאות לעצמה אזי לא ניכר כאן שם תואר

הכבוד, רואים חלקים נפזרים זה מזה.

משל למה הדבר דומה לדוגמה בעלמא, "כבוד חכמים ינחלו", כאשר רואים חכם, איש-האשכולות, איש שהכל בו כדרשת הגמ', רואים אותו במקרא, במשנה, בתלמוד, בהלכות, באגדות, מעשה בראשית, מעשה מרכבה, ושאר כל החלקים כולם, רואים לפנינו ציור של איש האשכולות, איש שהכל בו, ואז מתגלה "כבוד חכמים ינחלו". אבל אם לוקחים את הדברים ומחלקים אותם לחלקים, אזי כמו שרואים ילד שאומר פעם פסוק זה ופעם אחרת אומר פסוק אחר, ודאי שיש כאן איזה ניצוץ של כבוד, שברוך ה' שאביו מלמדו תורה צוה לנו משה, שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד, שזהו קטן היודע לדבר. אבל עיקר כל הכבוד נחסר! אם ניקח את איש האשכולות שיודע את כל התורה כולה, איש שהכל בו, ונחלק אותו לאלפי חלקים, כל חלק קטן של גילוי יש בו ניצוץ של כבוד, אבל חסר עיקר גילוי הכבוד. זה נקרא הבית בחורבנו.

בית בבנינו זה שכל האבנים מצטרפים ומתחברים זה לזה, אזי הגילוי הוא גילוי של כבוד. בית בחורבנו עניינו שהאדם רואה דברים נפזרים, רואה עוד פרט ועוד פרט, ואז אפילו אם יש לו איזה שהוא ניצוץ באותו פרט כלשון רבותינו, אבל עיקרה של התמונה השלימה, של המבט הכולל, של ה'אורו של עולם', של ה'עיניו של עולם', העיקר חסר מן הספר. זה נקרא בית בחורבנו.

בלשון ברורה, כאשר האדם רואה את העולם כמבט של ממון גבוה, במבט של נדרים, הוא רואה דבר אחד, הוא רואה בורא, והוא רואה נבראים, והוא רואה שכל הנבראים אינם אלא גילוי כבוד ה' יתברך, זה ותו לא, בעולם התחתון. בעולמות היותר עליונות יש מדרגות יותר גבוהות. הוא רואה מבט של "כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו", הוא רואה את הכללות. הוא רואה כיצד כל הפרטים מצורפים יחדיו וכולם אינם אלא "כבוד ה' חופף עליו", הוא רואה את כבוד ה' מתגלה בבריאה.

זה אדם שדבק במדרגה של תורה, "כבוד חכמים ינחלו", הוא רואה מבט של כבוד ה' בהיכלו, כולו אומר כבוד בהיכלו, היכל ה' המה. זו מדרגת בית המקדש, היכל ה' המה.

אבל כאשר נמצאים בבית בחורבנו, האדם רואה המון בריות לאין תכלית, ובחלקיו הוא רואה כיצד אפשר לקיים בהם מצוות. שהוא רואה לולב הוא מבין שאפשר לקיים בו מצוה בעתו ובזמנו, וכן כשהוא רואה מצוה הוא מבין איך אפשר לקיים בו מצוה בעתו, וכמו כן ציצית ותפילין ושאר דברים. אזי יש לו ניצוצות של גילוי של הקב"ה בעולם, אלו הם המצוות כמובן, אבל מעבר לכך, הוא רואה עולם גדול – המון בריות לאין תכלית. והוא לא רואה בבריות הללו כיצד הם כלים לגילוי מציאותו יתברך, איך הם כולם כלים לגילוי כבוד ה' בעולם, זה נקרא חורבן הבית בקומת נפשו של האדם.

'כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו', ה'נחרב בימיו', כלומר שהוא נחרב אצלו במדרגת נפשו. מי שמגלה בנפשו תפיסה שהמציאות אינה אלא גילוי של כבוד ה', עליו נאמר "ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל יחיד ויחיד, כי הוא הופך להיות מקדש, מעין מקדש מעט. על מי שחז"ל מציירים 'כאילו בית המקדש נבנה בימיו', כוונת הדבר 'כאילו' נבנה בימיו, כלומר שהוא עצמו במדרגת בית המקדש. רק כיוון שהוא פרטי ולא כללי, זה רק 'כאילו'.

'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבנינה', כוונת הדבר שזוכה ורואה בהוה, כדברי רבותינו. הוא עצמו הופך להיות חפצא של הבנין, הוא הוא הופך להיות צורת האדם השלם, שהוא גילוי של "כבוד חכמים ינחלו", והוא גילוי לכבוד ה' "בהיכלו כולו אומר כבוד".

אבל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו, אין אצלו את הגילוי של ה'כאילו' נבנה בימיו, כלומר, שתפיסת נפשו היא שיש הרבה פרטים בבריאה, המון בריות לאין תכלית, זהו נחרב בימיו. הוא רואה "שועלים ילכו בו", "תשתפכנה אבני קודש בראש כל חוצות", הוא רואה את האבנים מפוזרים, אינם מצורפים יחד, אלא כל אחד ואחד עומד כמציאות לעצמו, ועל אף שבחלקם הוא רואה אבני קודש, אבל זה נקרא 'נחרב בימיו', מבט של חורבן.

נדר, נדר, הוא רואה מקום של דירה, זו מדרגת נדר. הוא רואה כיצד כל הבריאה כולה היא כולה ממון גבוה, הוא כולו גילוי של כבוד ה'.

על מנת להגיע לאותה מדרגת שעליה מדברים עכשיו, וזהו העיקר. מצד עומק נשמתם של ישראל, תביעת הנשמה של כל יחיד ויחיד היא הכרת כבוד ה' בעולם. וכשיש חילול ה', אזי "במסתרים תבכה נפשי מפני גוה", הנשמה כביכול בוכה יחד עמו יתברך שמו, זה נקרא מיצר בצער השכינה, כואב לה על העדר גילוי כבוד ה' בעולם, זה טבע נשמתם של ישראל כפשוטו. היא חושקת בגילוי כבוד ה', והיא כואבת, מיצרה, ומבכה את חילול ה'. זה נקרא השתתפות בצער השכינה, גילוי הנשמה שבטבעה חושקת בכבוד ה' ומצטערת בצער חילול ה'.

אבל כיוון שהנשמה כאן בעולם מולבשת בגוף, בנפש בהמית, ולנפש הזו יש תביעה של כבוד לעצמה, התביעה הזו של כבוד לעצמה מעלימה, מסתירה, ומכסה את התשוקה העמוקה של הנשמה שיתגלה כבוד ה' בעולם.

להבין ביתר ביאור, תשוקת הנשמה שיתגלה כבוד ה' בעולם זה הכבוד של "בהיכלו כולו אומר כבוד", זה כלל כבוד ה' שצריך להתגלות בעולם. אבל התשוקה של הנפש הבהמית 'לכבוד עצמו הוא דורש', זה כבוד פרטי, זה נקרא חורבן הבית, אבנים חלקיים, הוא מחפש את כבוד עצמו. כל זמן שגלוי אצל האדם תביעת נפשו מכח הנפש הבהמית לדרישת כבוד עצמו, אזי הוא נמצא במדרגה של כבוד פרטי ולא במדרגה של כבוד כללי, הוא לא נמצא במדרגה של "כולו אומר כבוד", אלא באופן של 'לכבוד עצמו הוא דורש', וזהו חורבן הבית!

דרישת הכבוד הזה מעלימה על הדרישה העמוקה של הנשמה שתובעת את כבוד ה' בעולם. כאשר האדם זוכה להפשיט את נפשו הבהמית, לעדנה לפחות, שתביעת עצמו לכבוד תוקטן ותחלש ותתעדן, אזי מתגלה התביעה של הנשמה המכוסה שהיא תובעת את כבוד ה' בעולם.

זו תביעה לבנין בית המקדש.

הימים הללו כמו שמבואר בפוסקים, בעיקר בתשעה באב, האדם צריך למעט בכבוד עצמו. המקור של זה לדינא, הוא עומק הדברים שנתבארו השתא. כל זמן שהוא לא ממעט בכבוד עצמו אזי כבודו מעלים ומסתיר ומכסה את כבוד ה'. כהגדרה כללית, כל נפש בהמית מכסה את האור של הנשמה האלוקית. ובהגדרה מדויקת יותר, הנשמה תובעת "כולו אומר כבוד", הנפש הבהמית תובעת כבוד פרטי, זהו חורבן, חלקים בלבד, ולא השלימות הכוללת. כמובן שאם זה חלקים בלבד, זהו ה'שלא לשמה', ה'לגרמיה'.

ככל שנזכה להסיר מנפשנו את התביעה לכבוד העצמי, ונהיה באופן של שמח בבזיונו, אזי תתגלה התביעה של מעמקי הנשמה, של "בהיכלו כולו אומר כבוד". תתגלה התביעה העמוקה של "כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו". תתגלה הצער העמוקה בהסתר הנורא של כבוד ה' שנעלם ומכוסה כאן בעוה"ז. ותתגלה התביעה העמוקה של הנפש ותחינתה, של 'צמח דוד עבדך מהרה תצמיח', 'לירושלים עירך ברחמים תשוב', שתהיה חזרה לבנינו של עולם.

העומק של הנשמה תובעת מעצמה את התשוקה לבנין הבית, לגילוי הכבוד השלם. ככל שנזכה להדבק בתביעה השלימה של אותו כבוד, זהו ה'נבנה בימיו' אצל כל יחיד ויחיד.

יותר על כן, שנזכה עוד בשנה זו, לבנין הבית בשלמותו, אמן ואמן.

- [שיחת השבוע תשע"ז-ח 1\]](#)

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur> מטות-מסעי-תשע"ז-070-שיחת-השבוע

Links

[1] <http://bilvavi.net/weekly.shmuess>